

Recensies

Fascism Inc. Sterke documentaire!

Staat het fascisme terug voor de deur? Deze vraag zal door de hoofden van vele Grieken hebben gespoekt na de verkiezingsoverwinningen van Gouden Dageraad. Deze neonazi's haalden bij de parlementsverkiezingen van 2012 maar liefst 7% van de stemmen en 21 zetels in het parlement. Bij de Europese verkiezingen haalde Gouden Dageraad 9,4% en 3 zetels en dit ondanks het feit dat een groot deel van de partijleiding in de cel zit. Niet enkel in Griekenland scoorde extreemrechts goed, ook in de rest van Europa is extreemrechts aan een opmars bezig.

Dit zal ongetwijfeld mee hebben gespeeld in de inspiratie voor de nieuwe documentaire van Infowar Productions, die in april van dit jaar werd voorgesteld. Dit Griekse team van documentairemakers bracht eerder de documentaires 'Debtocracy' en 'Catastroika' uit. In die documentaires werd vooral ingegaan op het ontstaan van de huidige economische crisis, de impact van de besparingen en het uithollen van het democratische systeem.

Deze twee eerdere producties sluiten goed aan bij de nieuwe documentaire 'Fascism Inc'. De makers zeggen dat het doel van deze documentaire is om inspiratie te geven aan de strijd tegen extreemrechts doorheen Europa. 'Fascism Inc' legt het verband tussen het fascisme en het kapitalisme. "Hoe kan iemand de waarheid over fascisme zeggen, als die niet bereid is om te spreken over het kapitalisme dat het fascisme voortbrengt?", klinkt het in de film.

Het is een van de sterkste aspecten van de documentaire, de meeste andere documentaires over extreemrechts beperken zich vaak tot nadruk op de racistische elementen. In 'Fascism Inc' wordt ingezoomd op de banden tussen de Duitse en Italiaanse kapitalisten en respectievelijk Hitler en Mussolini. In de documentaire wordt duidelijk gemaakt hoe de grote industriële het fascisme groot gemaakt hebben.

In de documentaire wordt het verband met de huidige economische situatie in Griekenland en bij uitbreiding Europa gelegd.

De Griekse actualiteit is aanwezig in 'Fascism Inc', maar vormt niet het dominante thema. Door de bredere Europese context en de historische wortels van het fascisme te belichten, is deze documentaire interessant voor een ruimer publiek en iedereen die begaan is met de strijd tegen het fascisme. Meermaals wordt erop gewezen dat de strijd niet gestreden is, maar actueel blijft. "De crisis die de omstandigheden creëert waarin fascisme kan groeien, ligt voor ons en niet achter ons..."

Ten slotte moet opgemerkt worden dat dit een volledig onafhankelijke productie is die gefinancierd wordt door donaties van jongeren, vakbonden, antifascistische organisaties,... De documentaire wordt gratis aangeboden op het internet. In tal van landen zijn er bijeenkomsten waar de makers zelf uitleg komen geven bij de documentaire. Het is een aanrader voor alle antifascisten. Zoals de makers zelf bij het begin van 'Fascism Inc' opmerken: "De waarheid moet uitgesproken worden om het geleuter te stoppen."

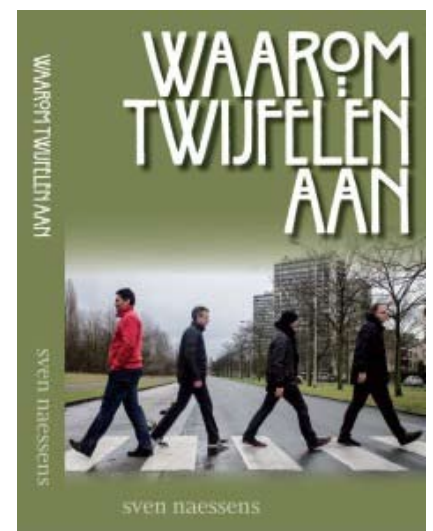
Bekijk de documentaire online: http://infowarproductions.com/fascism_inc/

Pieter (Antwerpen)

Waarom twifelen aan, een krachtige kritiek op nieuw-Vlaamse armoede

Toen de postbode het boek 'Waarom twifelen aan' van Sven Naessens in mijn brievenbus deponeerde, was ik bezig in 'Europa 2050', een bundeling korte teksten over Europa samengesteld door Europarlementslid Saïd El Khadraoui. Het verschil tussen beide boeken is opmerkelijk. Het eerste is verfrissend en leest als een trein, het tweede is slaapverwekkend jargon door beroepspolitici die uitblinken in nietszeggendheid en mijlenver afstaan van onze dagelijkse realiteit. Het enige noemenswaardige in het boek 'Europa 2050' is de uitspraak van PS'er Paul Magnette die stelt dat het Europese besparingsbeleid onvermijdelijk was: "We lieten Europa opdraaien voor politieke keuzes waarvan we wisten dat ze soms onvermijdelijk waren." (1) Wie nog een greintje geloofwaardigheid zag in het 'linkse imago' van Magnette en co, weet na het lezen van dit boek beter.

Het boek van Sven Naessens is van een totaal ander kaliber. Waar de beroepspolitici opgewarmde saaie kost brengen, gaat Sven in op zaken die er wel toe doen en reikt hij ook argumenten aan die iedereen wel eens kan gebruiken in discussies onder collega's of op café. Dat maakt het een plezier om dit boek te lezen. In het boek blijft Sven soms erg voorzichtig – moeten we ons ter linkerzijde echt verantwoorden dat we niets persoonlijk tegen De Wever en co hebben? Dat zou toch evident moeten zijn? De voorzichtige aanloop doet echter niets af van de scherpe kritieken op het asociale programma van N-VA. En mogelijk is het wel

degelijk nuttig om direct de persoonlijke kritieken te pareren, de uithalen van onder meer Liesbeth Homans tegen het boek 'Thatcher aan de Schelde' van Jan Vrancken bevestigen dat. Door op de man te spelen, ontwijken ze bij N-VA discussies over de inhoud. Sven maakt meteen duidelijk dat zijn kritieken niet persoonlijk zijn.

Uiteraard ben ik het met de meeste argumenten van Sven eens. Dat is niet verwonderlijk aangezien de auteur een doorwinterde syndicalist is die al heel wat discussies en acties doorzwommen heeft en met beide benen in de realiteit van de werkvloer staat. De stukken over het sociaaleconomisch programma van N-VA en de neoliberale realiteit vandaag vond ik de sterkste. Terwijl een kleine elite superrijk is – het boek verwijst naar de Oxfamstudie die aangaf dat de 85 rijksten evenveel bezitten als de armste helft van de wereldbevolking – en de overgrote meerderheid van de bevolking er op achteruit gaat, willen de neoliberalen de superrijken nog meer in de watten leggen. Voor de vele sociale tekorten is er nooit geld, om de financiële markten bij te staan haalt Europa probleemloos een bazooka met duizend miljard euro uit de schuif. "Duizend miljard pompen in iets wat niet leeft of ademt, genaamde de vrije markt, en tegelijkertijd roepen: 'Er is geen geld meer!' Het lef alleen al zou voldoende moeten zijn om in heel Europa in opstand te komen."

Het boek brengt een scherpe aanklacht van de groeiende kloof tussen arm en rijk en legt uit dat deze kloof tijdens de crisis enkel nog groter is geworden. Het beleid dat N-VA voorstelt zal dit proces enkel nog versnellen. Tussen 1996 en 2011 zijn de patronale lastenverlagingen met 283% toegenomen, maar daar willen de neoliberalen nog een schep bovenop doen. Sven vraagt zich terecht af wat al die lastenverlagingen ons al opgeleverd hebben, hoeveel jobs zijn er al bijgekomen? Voor ons hebben de liberalen van diverse partijen inleveringen op ons loon en indirect loon in petto, maar voor zichzelf en bevriende topmanagers is enkel the sky the limit. "Hoe kan het toch dat liberalen constant pleiten voor loonsverlagingen en minder contracten van onbepaalde duur, en dus pleiten voor meer jobonzekerheid, maar tegelijkertijd hun eigen hoge lonen verdedigen vanwege onder meer die jobonzekerheid?", vraagt Sven zich terecht af. Hij ontmaskert de N-VA als een partij die enkel oog heeft voor de belangen van de rijken, waarom zwijgt N-VA bijvoorbeeld over de diamantfraude in Antwerpen maar kunnen sommige partijleiders geen vijf minuten over fraude spreken zonder het over werklozen te hebben?

Er zijn ook argumenten of voorstellen in het boek waar ik het niet mee eens ben of die niet ver genoeg gaan. Een miljonairstaks invoeren zonder publieke controle op de financiële sector (o.a.

om kapitaalvlucht te vermijden) kan tot een weinig efficiënt resultaat leiden zoals in Frankrijk. Het laten schommelen van het BTW-tarief op energie is een interessante piste, maar belastingen afstemmen op de hoogte van het inkomen doe je toch het beste door op het inkomen te belasten en BTW af te schaffen? Het voorbeeld van Mondragon, het stadje met coöperaties in Baskenland, duikt ook in dit boek op als voorbeeld van hoe het anders kan. Sven heeft het over "power to the people" als vorm van anarchisme. De term anarchisme lijkt in die context wat vreemd, maar dat is een andere discussie. Het model van coöperatieven toont inderdaad aan dat we geen bazen nodig hebben, maar binnen het kader van een kapitalistisch systeem zijn er enorme beperkingen aan. Het huidige systeem wegconcurreren is niet evident, hoe ver gaan we dan immers mee in bijvoorbeeld de neerwaartse spiraal van lonen en arbeidsvoorwaarden? Mondragon heeft ook fabrieken in China geopend om er van de lage lonen te profiteren en bij sluitingen wordt een onderscheid gemaakt tussen eigen Baskisch personeel en vestigingen in het buitenland. Is dat niet wat beperkt als model?

In ons verzet tegen de opmars van rechts en de dominantie van neoliberale opvattingen, wat versterkt wordt door de N-VA, hebben we nood aan stevige en onderbouwde kritieken als deze van 'Waarom twijfelen aan'. Maar we mogen met links ook best wat offensiever worden in onze antwoorden. Onbeschaamd links tegen onbeschoft rechts! Het beschikbare werk herverdelen met een algemene arbeidsduurvermindering, niet langer maar vroeger werken, verhoging van het minimumloon tot 15 euro per uur, een minimumpensioen van 1500 euro per maand, de financiële sector en andere sleutelsectoren (zoals energie) in publieke handen, gratis en degelijk openbaar vervoer, ... We hebben concrete eisen genoeg die aansluiting vinden bij de noden van de bevolking en die een brug kunnen vormen naar een socialistisch alternatief op het doodzieke kapitalisme.

Lees het boek 'Waarom twijfelen aan' van Sven Naessens en laat het aanzet zijn om zelf ook actiever over politiek na te denken, aan activiteiten deel te nemen of je te engageren in de strijd voor een betere toekomst. Het boek kost 15 euro en is bij de auteur beschikbaar (of via De Groene Waterman in Antwerpen). Het is zo goed als uitverkocht, maar nu ook gratis digitaal beschikbaar via dewereldmorgen.be.

Geert Cool

(1) Paul Magnette, "Europa heeft nood aan een links initiatief" in El Khadraoui, S, "Europa 2050. Visies voor een betere toekomst", uitgeverij Houtekiet, 2013, p. 54

Snowpiercer, een geslaagd huwelijk tussen science-fiction en klassenstrijd

Juli 2014. Om de klimaatverwarming te bestrijden verspreiden regeringen een chemisch product in de atmosfeer. Maar het effect is te verregaand en de temperatuur daalt zienderogen. 17 jaar later, terwijl de wereld in een nieuwe ijstijd is verwickeld, draait er een gigantische trein rond wereld.

De 'Snowpiercer' circuleert sinds de ecologische Apocalyps op een wereldnetwerk en vormt een gesloten ecosysteem en dat onuitputtelijke energie verwekt. Terwijl de trein ettelijke keren per jaar door hetzelfde desolaat landschap raast woedt de klassenstrijd in alle hevigheid.

De trein werd opgedeeld in klassen met vooraan de uitvinder Wilford, die alles bezit van de trein tot het beslissingsrecht over leven en dood van wie erop zit. Achteraan op de trein zit het uitschot, de miserabelen zitten er op een veel te kleine oppervlakte open gestapeld. De miserie is onhoudbaar en er breekt opnieuw een opstand uit. De film toont het epos van deze opstand.

Recente Science Fiction films zoals Elysium van Neill Blomkamp (2013) maken ook ruimte voor opstanden wat natuurlijk een afspiegeling is van het huidige verzet tegen het globaal kapitalisme. Dat is natuurlijk geen toeval in de context van kapitalis-

tische crisis en massale revoltes.

Het meest frappante aan *Snowpiercer* – en in deze verschilt de film duidelijk van andere anticipatie-films zoals *Time Out* (Andrew Niccol, 2011) – is de scherpe analyse van de klassenmaatschappij, het onderdrukkingssysteem en hoe dit berust op de controle en het bezit van de productiemiddelen (de locomotief).

Het collectief revolutionair proces is ook nadrukkelijk aanwezig, zelfs meer dan in het oorspronkelijk stripverhaal van 1982. Curtis (Chris Evans), de leider van de opstand, is helemaal geen eenzame held die zo uitzonderlijk is dat hij de wereld kan redden. De opstand is maar een succes dankzij de offers, de gebetenheid én de creativiteit van alle opstandelingen. De keuze tussen hervorming en revolutie is ook aanwezig gezien zij ofwel betere levensvoorwaarden afdwingen ofwel doorstoten tot de locomotief. Ten laatste is er de waarschuwing dat elke poging om de klimaatcrisis te bedwingen via geo-engineering en technische remedies de catastrofe kunnen versnellen.

De film bespeelt op indrukwekkende wijze een sterk thema en hoewel ik het einde minder geslaagd vind blijft het een unieke prent. De acteurs zijn briljant. Tilda Swinton speelt een soort Thatcheriaanse eerste minister en John Hurt de peetvader van de revolutie. De Zuid-Koreaanse regisseur Bong Joonh bevestigt zijn talent op de internationale scene, nadat hij met *The Host* (2007) een reeds uitmuntende SF-thriller had gemaakt. Kortom, *Snowpiercer* is een must.

Nicolas Croes

“Vlaanderen, Brussel, Wallonië: een ménage à trois”

Over de opkomst van het industriële kapitalisme in ons land

Guido Fonteyn was jarenlang journalist bij *De Standaard* en is gefascineerd door Wallonië, waar hij al jarenlang woont. Het boek ‘Vlaanderen, Brussel, Wallonië: een ménage à trois’ brengt elementen uit de geschiedenis van ons land die essentieel zijn om de huidige stand van zaken te begrijpen. Fonteyn is geen marxistische militant, maar op basis van zijn onderzoek naar de ontwikkeling van het kapitalisme in ons land merk je toch een radicalisering in zijn positie.

Het boek beschrijft met grote en kleine verhalen de opkomst van het kapitalisme in ons land, meer bepaald de ontwikkeling van de steenkoolsector in Wallonië. Fonteyn beschrijft het dagelijkse leven van de mijnwerkers met het gevaar van de onveilige arbeidsomstandigheden en bijhorende ongevallen maar ook met de komst van migranten en bijhorend racisme. Terecht merkt Fonteyn op dat er enorme winsten zijn gemaakt met de industriële ontwikkeling van Wallonië, maar dat deze winsten naar een bijzonder kleine kliek van grote aandeelhouders uit voornamelijk Brussel ging. Eigenlijk beschrijft hij terloops zowel het ontstaan van de Belgische burgerij als de ontwikkeling van de arbeidersbeweging.

De ‘kleine’ verhalen in het boek brengen een opmerkelijk inzicht in de gang van zaken bij het opkomende industriële kapitalisme. Zo verwijst Fonteyn naar een arbeidsreglement voor bedienden van Bois-du-Luc in La Louvière uit 1910 met bepalingen als: “Als de directie het nodig acht, maakt iedereen overuren”, “Het is verboden te spreken tijdens de werktijd”, “Elk personeelslid heeft het recht over zijn gezondheidstoestand te waken. Bij ziekte wordt geen salaris uitbetaald”,... en het pakkende slot: “Ten slot-

te vestigen wij uw aandacht op de grootmoedigheid van dit nieuwe reglement. Wij verwachten er een gevoelige vermeerdering van de arbeid van.”

De armoede in Vlaanderen leidde tot een massale uittocht richting Waalse industrie. De armoede was enorm, in 1848 leefde de helft van de bevolking van Kortrijk van openbare steun. Er werd geklaagd over een groot drankgebruik onder Vlamingen en over hoge criminaliteitscijfers, driekwart van de Belgische gevangenen waren Vlamingen. De komst van de Vlaamse migranten in Wallonië leidde tot spanningen. Fonteyn wijst op een krantenartikel uit 1909 over een vechtpartij in La Louvière: “Ze zijn mooi, de Vlaamse zeden! Alleen zouden die brutale kerels ze beter niet in Wallonië invoeren. Wij beweren niet dat alle Walen lammeren zijn, maar wij mogen toch vaststellen dat zij er minder verwilderde zeden op nahouden dan deze die bij de bevolking van de Vlaamse Far-West gangbaar zijn.” Nadien volgden gelijkaardige opwerpingen tegen onder meer de Italiaanse migranten, met opschriften aan cafés als “Verboden voor honden en Italianen”. De toonzetting klinkt vandaag nog bekend in de oren, mits enkele wijzigingen aan de bevolkingsgroepen natuurlijk. Wat essentieel was in het doorprikken van de verdeeldheid, was de solidariteit onder de werkenden. “In de mijnen zijn we allemaal zwart”, luidde een slogan in de Limburgse mijnen destijds.

De Belgische burgerij ging met enorme winsten lopen. Om die te maximaliseren werden constructies als Naamloze Vennootschappen en holdings opgezet. Fonteyn wijst op een bron die stelt dat in 1857-1906 in Brabant (Brussel dus) voor 2,2 miljard frank winsten aan NV's werd uitbetaald. Daarop werd amper 50 miljoen frank belastingen betaald. Fiscale creativiteit is niet nieuw, merkt hij terecht op. Wallonië bleef verarmd achter omdat de winsten naar "het Brussel van de banken en van de holdings" gingen, naar het Brussel van "de fiscale advocatuur, van de zitpenningen en van de raden van bestuur allerhande." Ook dat is dus niet nieuw.

Wie meer wil weten over de ontwikkeling van het Belgische kapitalisme, moet dit boek zeker lezen. Het is bijzonder leesbaar door de vele kleine verhalen, maar het blijft onthullend voor het grote verhaal van kapitalistische uitbuiting.

Geert Cool

Fonteyn, Guido, "Vlaanderen, Brussel, Wallonië: een ménage à trois", EPO, 2014, 186 pagina's, 19,95 euro

"LIP, gewone helden". Lessen van gisteren voor strijd vandaag

De strijd van de arbeiders van de horlogefabriek LIP in het Franse Besançon in de jaren 1970 was een voorbeeldige strijd waar een enorme kracht van uitging. Ook veertig jaar na de feiten blijft dit het geval. De kern van het conflict ging over het behoud van de tewerkstelling, maar doorheen de strijd gingen de arbeiders erg ver in het invraagstellen van de kapitalistische logica. Deze ervaring is nu het voorwerp van een Franstalige strip. Naast een plezier om te lezen, is deze strip ook een goed middel om discussie aan te gaan over hoe we vandaag kunnen reageren op de lawine van collectieve afdankingen en bedrijfssluitingen.

De strijd van LIP kwam enkele jaren geleden al aan bod in een documentaire film: "Les LIP, l'imagination au pouvoir" (Christian Rouaud, 2007). Die documentaire is ook een aanrader. Het liet de belangrijkste betrokkenen in het conflict aan bod. Onder hen Charles Piaget, de voortrekker die "ondanks zichzelf" een leider was, of Jean Raguénès, een priester-arbeider die voor de documentaire werd geïnterviewd in Brazilië waar hij aan de kant van de landbouwers zonder grond actie voerde tegen de grootgrondbezitters. De strip "LIP, des héros ordinaires" vertrekt vanuit de anonieme massa zonder wie niets mogelijk is. De strip volgt Solange, een arbeider die weinig gepolitiseerd is en getrouwd is met een reactionaire man. Voor Solange is het conflict ook de achtergrond van een diepgaand proces van emancipatie zowel thuis als in de fabriek.

"Het is mogelijk, we produceren, we verkopen, we verdienen een loon"

In april 1973 waren er geruchten dat de boeken zouden neergelegd worden en dat alle arbeiders op straat zouden terecht komen. Er werden informatiesessies opgezet op de werkvloer, gevolgd door algemene vergaderingen voor alle arbeiders. Op 10 juni 1973 gingen de arbeiders over tot de bezetting van het bedrijf en namen ze hun "oorlogsschat" in handen: de stock van horloges.

Vanaf dat ogenblik waren er minstens vijf algemene vergaderingen per week, soms waren het er meer. En dat tot aan de "heropening van het bedrijf" op 11 maart 1974. Een week na het begin van de bezetting werd de productie van horloges heropgestart. Dat duurde tot 15 augustus toen de militaire politie een aanval op de fabriek inzette en de arbeiders verjaagde. De productie werd hierna clandestien verdergezet onder het principe "de fabriek is waar de arbeiders zijn". De solidariteit voor LIP was enorm. Op

29 september was er een grote nationale betoging in Besançon, de Mars van de 100.000. Uiteindelijk werd op 11 maart 1974 een plan voorgesteld om het bedrijf te herstarten met behoud van de arbeiders.

De arbeiders van LIP gingen een directe confrontatie met hun patroon aan, maar ook met het volledige Franse patronaat, de regering, het gerecht, de politie, ... De strijd van LIP populariseerde ideeën die het volledige economische systeem in vraag stelden, denk maar aan de slogan: "De baas heeft jou nodig, maar jij hebt hem niet nodig." Dat werd ook in de praktijk omgezet met de bezetting en productie in eigen beheer. Het andere kamp was zich van bewust van de impact van deze strijd. Valéry Giscard d'Estaing, in mei 1974 verkozen als nieuwe president, verklaarde: "De arbeiders van LIP zetten het volledige sociale model op de helling. We moeten ze straffen: ze moeten werkloos worden en dat blijven." Na het begin van de economische crisis van 1973-74 was een harde aanpak voor de burgerij noodzakelijk, er zouden immers onvermijdelijk nieuwe conflicten volgen.

Arbeidersdemocratie en bedrijfsbezetting

Zoals elke arbeidersstrijd is deze bij LIP niet enkel belangrijk vanuit nostalgische overwegingen, het is een strijd die rijk is aan ervaringen die ook vandaag nuttig blijven. Een van de meest opvallende elementen was deze van de arbeidersdemocratie. Tijdens het conflict in 1973-74 waren er ongeveer 200 algemene

vergaderingen, wat een maximale betrokkenheid van de arbeiders mogelijk maakte.

Volgens Charles Piaget waren er van de 1.150 werknemers (waaronder een honderdtal kaders) telkens zowat 800 aanwezigen op de algemene vergaderingen tot oktober 1973 en nadien 650 tot 750. Op de laatste algemene vergaderingen waren er nog 500 aanwezigen. Dat is een belangrijk element voor de organisatie van onze strijd vandaag. We kunnen geen consequent strijdsyndicalisme uitbouwen zonder maximale arbeidersdemocratie.

Het erg collectieve karakter van de strijd, het dagelijkse beheer van de bezette fabriek en het heropstarten van de productie door en voor de arbeiders had een enorme impact op het bewustzijn van de volledige arbeidersbeweging. De arbeiders van LIP deden op een maand tijd meer ervaring op dan vele anderen op meer dan tien jaar. Hun zelfvertrouwen in hun eigen collectieve kracht en de mogelijkheid om het dagelijkse leven te veranderen, doorbrak heel wat bestaande opvattingen. Het versterkte de solidariteit op alle vlakken.

Er kunnen heel wat lessen getrokken worden uit de strijd in de jaren 1970, ook van strijd in ons land. Jammer genoeg is die strijd niet erg bekend. Ook in ons land was er toen een golf van spontane stakingen en bedrijfsbezettingen, een actiemethode die de autoriteit van het patronaat in vraag stelt en leidt tot de vraag wie de productiemiddelen controleert en beheert.

In de uitzonderlijke periode van 1970-71 was het aantal stakingsdagen gelijk aan het aantal van de negen voorgaande jaren.

Naar schatting was minstens 80% van de stakingen van spontaan karakter en dus niet erkend door de vakbondsleiding en meestal in directe confrontatie met die leiding. Van 1966 tot 1973 werden 66 Belgische bedrijven bezet door hun arbeiders, een fenomeen dat hierna bredere verspreiding kende. In de eerste jaren van de crisis, van 1973 tot 1975, waren er 94 bedrijfsbezettingen. In 1976 waren er twee bezettingen per maand en in 1977 en 1978 ging een op de zes sociale conflicten gepaard met een bezetting (1). Waar in het in dat proces aan ontbrak, was een voldoende coördinatie tussen alle bewegingen en bezettingen en de opbouw van een georganiseerde stroming van strijdsyndicalisme binnen de vakbonden.

Al deze kwesties zullen opnieuw aan belang winnen nu we in de ergste economische crisis sinds de jaren 1930 zitten. Deze strip over de strijd bij LIP kan bijdragen aan het belangrijke debat over de heropbouw van de tradities van de arbeidersbeweging.

Nicolas Croes

Laurent Galandon en Damien Vidal, 'Lip. Des héros ordinaires', 2014, Dargaud, 19,99 €. Voorwoord door Jean-Luc Mélenchon.

(1) Michel Molitor en Annick De Rong « Données relatives aux grèves en Belgique de 1947 1971 », in : Courrier hebdomadaire du Crisp, 28 maart 1975, n° 667-678, pp. 9-15. En "La Belgique sauvage : L'extrême-gauche en Belgique francophone depuis 1945", p. 121, Le Bord de l'eau éditions, 2009

Maandblad 'De Linkse Socialist' biedt iedere maand artikels, verslagen en analyses vanuit de arbeidersbeweging en jongerenstrijd. Tegenover de vloedgolf van propaganda in de gevestigde media is een maandblad als het onze beperkt, maar daarom niet minder noodzakelijk.

Wij kiezen bewust kant voor de werkende bevolking en hun gezinnen. We leveren niet alleen analyses en verslagen, maar willen ook argumenten aanbieden tegenover de heersende neoliberale logica en ideeën aanbieden om onze strijd voor een socialistisch alternatief op het kapitalisme te versterken. Kies ook kant en steun ons maandblad door een abonnement te nemen. Voor alle vragen, adreswijzigingen, opmerkingen,... kan je ons contacteren via redactie@socialisme.be.

Tarieven voor abonnementen:

Proef: 3 nummers voor 5 euro of 6 nummers voor 10 euro
 12 nummers: 20 euro
 12 nummers (steunabo): 30 / 50 euro
 Doorlopende opdracht: 2 euro per maand (steun 5/maand)
 Buitenland (Europa): 30 euro voor 12 nummers

Stort op rekeningnummer: BE 48 0013 9075 9627 van 'Socialist Press'. BIC-code: "GEBABEBB".